Μακράν της οδού των αγίων Πατέρων η συνάντησις Βαρθολομαίου και πάπα Ρώμης Βενεδίκτου (Πρωτοπρ. π. Θεόδωρος Ζήσης, Καθηγητής της Θεολογικής Σχολής Παν/μίου Θεσσαλονίκης)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 12 Ιανουαρίου, 2007

"*Έπαυσαν οι άνθρωποι να διακρίνουν μεταξύ ορθού και εσφαλμένου, μεταξύ αληθείας και πλάνης. Το ναρκωτικό του Οικουμενισμού, της νέας αυτής θρησκείας του Αντιχρίστου, της Παναιρέσεως αυτής κατά τον Γέροντα Ιουστίνο Πόποβιτς, διδόμενο κατά μικρές δόσεις επί δεκαετίες και καλυμμένο με ορθοδοξοφανές περικάλυμμα σαν την Ουνία, με παρερμηνευόμενα χωρία της Αγίας Γραφής και των Πατέρων της Εκκλησίας, έχει ναρκώσει τις συνειδήσεις των περισσοτέρων και μάλιστα πολλών κληρικών και θεολόγων. Έχει δημιουργήσει μία φανταστική, ψεύτικη ατμόσφαιρα ειρήνης και ενότητος με τον δήθεν διάλογο της αγάπης, μέσα στην οποία αναπαύονται μακάρια τα πλήθη, που παίρνουν ανυποψίαστα και δωρεάν από τα μέσα ενημέρωσης το χαπάκι της οικουμενιστικής ηρωίνης.*"

1. Λύπη και πίκρα των Ορθοδόξων

Γεμάτο πίκρα και στενοχώρια παρακολούθησε το θεοσεβές πλήρωμα της Εκκλησίας, του Χριστού όσα συνέβησαν κατά την συνάντηση του πατριάρχου Βαρθολομαίου με τον πάπα Βενέδικτο στην Κωνσταντινούπολη. Ανάμεσα στα πολλά τηλεφωνήματα που εδέχθη ο γράφων, εκφραστικά αυτής της πικρίας, από πολλές επαρχίες και μητροπόλεις και από το Άγιον Όρος, ιδιαίτερη εντύπωση του προκάλεσαν δύο: Ευλαβέστατος πνευματικός της Θεσσαλονίκης με πλήθος πνευματικών τέκνων είπε ότι δεν μπορεί να ησυχάσει, λυπάται μέχρι θανάτου, διότι εβίασαν, ατίμασαν την μάννα μας, την Ορθοδοξία. Έγγαμος ιερεύς, πολύτεκνος, της Ιεράς Μητροπόλεως Δημητριάδος, αποφασισμένος να διακόψει το μνημόσυνο του συμφωνούντος με όλα αυτά επισκόπου του, όταν διακριτικά του υπενθύμισα τις πιθανές διώξεις και ποινές μου είπε: «*Προτιμώ να καλλιεργώ τα χωράφια μου, ως απλός αγρότης, και να κρατήσω την πίστη μου, παρά να συνεργήσω στην κατεδάφισή της και να πάω στην κόλαση μαζί με τον πατριάρχη και τους επισκόπους*».
Δεν ξέρω αν ο απλοϊκός αυτός και ολιγογράμματος ιερεύς είχε διαβάσει συγγράμματα Αγίων Πατέρων· αυτά που είπε όμως εκφράζουν την διαχρονική συνείδηση της Εκκλησίας για την στάση όλων των πιστών και των λαϊκών απέναντι

των επισκόπων και των πρεσβυτέρων σε περίπτωση που δεν ορθοτομούν τον λόγο της αληθείας, αλλά ενισχύουν την αίρεση και την πλάνη. Το πλήθος των σχετικών πατερικών μαρτυριών υπάρχει τώρα στο βιβλίο μας «*Κακή Υπακοή και Αγία Ανυπακοή*». Υπενθυμίζουμε απλώς εδώ ενδεικτικά την γνώμη του μεγάλου αγωνιστού της Ορθοδοξίας εναντίον της αιρέσεως του Αρειανισμού, του Μ. Αθανασίου. Γράφει ότι στην περίπτωση που ο επίσκοπος ή ο πρεσβύτερος, οι οφθαλμοί της Εκκλησίας, συμπεριφέρονται κακώς και σκανδαλίζουν τον λαό, πρέπει να εκδιώκονται, έστω και αν υπάρχει κίνδυνος να μείνουν οι πιστοί χωρίς ποιμένα. Είναι καλύτερα, συμφέρει, χωρίς επισκόπους και ιερείς να γίνονται οι συνάξεις στους ναούς, παρά να ριφθούν οι πιστοί μαζί με τον επίσκοπο και τους ιερείς στην κόλαση, όπου πήγαν οι Εβραίοι της εποχής του Χριστού μαζί με τους αρχιερείς τους Άννα και Καϊάφα: «*Συμφέρον γαρ άνευ αυτών συναθροίζεσθαι εις ευκτήριον οίκον ή μετ' αυτών εμβληθήναι, ως μετά Άννα και Καϊάφα, εις την γέενναν του πυρός*»(1). Αυτό έπραξε στις ήμερες μας ο Αγιορείτης Ιερομόναχος Γαβριήλ και με μια ολιγόλογη και θαρραλέα Δήλωση και Ομολογία διέκοψε το μνημόσυνο του Οικουμενικού Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου, μετά τις συμπροσευχές και τις κοινές δηλώσεις με τον προηγούμενο πάπα, που έγιναν πριν από δύο έτη κατά την θρονική εορτή της Ρώμης στις 29 Ιουνίου του 2004 και την τελετήν των θυρανοιξίων ορθοδόξου ιερού ναού την 1ην Ιουλίου του αυτού έτους. Στο εξής, γράφει, για να μη θεωρηθεί ότι με την σιωπή μου συμφωνώ με όσα γίνονται, δεν θα συμμετέχω στις ακολουθίες που μνημονεύεται το όνομα του οικουμενικού πατριάρχου, αλλά θα παραμένω εις το κελλάκι μου «κάμνων την κανονικήν και καθωρισμένην μοναχικήν ακολουθίαν μου κατά μόνας εις ένδειξιν διαμαρτυρίας και έως ότου λάβη σαφή και συγκεκριμένην θέσιν η Ι. Κοινότης του Αγίου Όρους περί των συμβάντων γεγονότων των ως άνω ημερών» (2).

2. Το ναρκωτικό του Οικουμενισμού και του Συγκρητισμού σε αυξημένες δόσεις

Υπάρχουν πολλές τέτοιες άγρυπνες και ευαίσθητες συνειδήσεις Ορθοδόξων, των οποίων όμως η φωνή και η στάση δεν φθάνουν στις ακοές και στα όμματα των πολλών και εν πολλοίς αδιαφόρων πιστών. Αντίθετα προβάλλονται και μεγαλύνονται όσοι κληρικοί και θεολόγοι υμνούν και προσκυνούν το θηρίο της Αποκαλύψεως, τον θρησκευτικό συγκρητισμό του Αντιχρίστου, την ισοπέδωση θρησκειών και ομολογιών, το πολυπολιτισμικό και πολυθρησκευτικό μοντέλο της δήθεν Νέας Εποχής, που επαναφέρει τον κόσμο στο σκοτάδι και στην διαφθορά της προ Χριστού εποχής, η οποία είχε γεράσει και φθαρή μέσα σε πάθη ατιμίας. Κατά το μέτρο που εκδιώκεται ο Χριστός και αποχριστιανίζεται ο κόσμος, και μάλιστα ο δυτικός και «πολιτισμένος», με ευθύνη του Παπισμού και του Προτεσταντισμού, κατά το ίδιο μέτρο το κενό καλύπτει ο Διάβολος. Μεταλλάσσεται η αλήθεια του Θεού, η αληθινή θεογνωσία του Ευαγγελίου, με το ψεύδος της νέας ειδωλολατρίας του πολυπολιτισμού και του συγκρητισμού, με συνέπεια να ατονήσει η τήρηση των εντολών και να φθάσουν οι άνθρωποι εις «αδόκιμον νουν» «πεπληρωμένοι πάσης κακίας», ακόμη και στην διάπραξη της πιο απεχθούς ακαθαρσίας του Σοδομισμού,

της επαινούμενης και ασκούμενης ακόμη και από κληρικούς ομοφυλοφιλίας, όπως ακριβώς παρουσιάζει ο Απόστολος Παύλος την προ Χριστού εποχή στο πρώτο κεφάλαιο της Προς Ρωμαίους Επιστολής, στην οποία θέλουν να μας επαναφέρουν ως δήθεν Νέα Εποχή οι του συγκρητισμού και της Πανθρησκείας. Όσες συναντήσεις και αν γίνουν του πάπα με ορθοδόξους πατριάρχες, η μόνη οδός επανευαγγελισμού των Χριστιανών είναι η εν μετανοία επάνοδος, η μίμηση του Αποστόλου Πέτρου στα δάκρυα που έχυσε για την άρνηση του Χριστού, του πάπα τώρα για την άρνηση της Αγίας Ορθοδοξίας των κοινών Πατέρων και Αγίων της πρώτης χιλιετηρίδος. Αν εξακολουθήσει να επιμένει εγωιστικά στο δήθεν αξίωμα του Πέτρου και στα κλειδιά της Βασιλείας, όπως έπραξε και αυτές τις ήμερες στην Κωνσταντινούπολη, σε κοσμικές φιλοδοξίες και πρωτεία, τότε δεν ισχύει το «*ποίμαινε τα πρόβατά μου*»(3), αλλά το «*Ύπαγε οπίσω μου Σατανά, ότι ου φρονείς τα του Θεού, αλλά τα των ανθρώπων*»(4).
Μέσα, λοιπόν, στο κλίμα αυτό της δήθεν Νέας Εποχής, που διαμορφώνουν ο παπικός και προτεσταντικός Οικουμενισμός, με απώτερο όραμα την πανθρησκεία του Αντιχρίστου, ο Χριστός και η Εκκλησία Του δεν κηρύσσονται ως το μοναδικό φως, η μόνη οδός σωτηρίας, συνεργούντων δυστυχώς και συμφωνούντων και των περισσοτέρων Ορθοδόξων πατριαρχών, αρχιεπισκόπων και επισκόπων. Διαψεύδουμε στην πράξη αυτό που ψάλλουμε στο τέλος κάθε θείας Λειτουργίας, ότι δηλαδή «*είδομεν το φως το αληθινόν, ελάβομεν Πνεύμα επουράνιον, εύρομεν πίστιν αληθή αδιαίρετον Τριάδα προσκυνούντες*». Δυστυχώς το φως που έδωσε η πατριαρχική θεία λειτουργία στο Φανάρι με την λειτουργική συμμετοχή του πάπα δεν ήταν το αληθινό Φως, η αληθινή πίστις, αλλά το σκότος και η πλάνη των αιρέσεων του filioque, του πρωτείου, των αζύμων, του καθαρτηρίου πυρός, της κτιστής Χάριτος, της κακοποιήσεως όλων των μυστηρίων, της κοσμικής εκκλησίας του Βατικανού που υπέκυψε στους πειρασμούς του Διαβόλου (5), για να αποκτήσει πλούτη και εξουσία, να γίνει κοσμικό κράτος και ουσιαστικά να παύσει να έχει σχέση με τον Χριστό και τον Χριστιανισμό κατά τον Ντοστογιέφσκυ. Και το σκότος αυτό μεταδόθηκε μέχρι εκεί που εργάζονται ορθόδοξοι ιεραπόστολοι, οι οποίοι διερωτήθηκαν πως τώρα μπορούν να πείσουν τους ανθρώπους να γίνουν Ορθόδοξοι και όχι Ρωμαιοκαθολικοί ή πως να ενισχύσουν πολλούς που έγιναν Ρωμαιοκαθολικοί να έλθουν στην Ορθοδοξία, και αυτοί είναι πάρα πολλοί στις χώρες της ιεραποστολής, όταν μεταδόθηκε σε όλο τον κόσμο η εικόνα των συμπροσευχομένων και εν πολλοίς συλλειτουργούντων δύο προκαθημένων, του πάπα και του πατριάρχου, αλληλοασπαζομένων και από κοινού ευλογούντων; Διερωτώμεθα και εμείς μετά του Αποστόλου Παύλου και μετά του 46ου αποστολικού κανόνος, ο οποίος απαγορεύει να δεχόμαστε το βάπτισμα και την Θ. Ευχαριστία των αιρετικών, τα οποία δυστυχώς και πάλι έχουν αναγνωρίσει το Οικουμενικό Πατριαρχείο και άλλες ορθόδοξες εκκλησίες, που επιτρέπουν σιωπηρώς ακόμη και το κοινόν ποτήριον. «*Τις γαρ κοινωνία φωτί προς σκότος; Τίς δε συμφώνησις Χριστώ προς Βελίαλ ή τις μερίς πιστώ, μετά απίστου;*»(6). Πώς θα τολμήσουμε σε λίγες ημέρες να απευθυνθούμε προς τον γεννώμενο Χριστό· και να ψάλλουμε ότι «*Η Γέννησίς Σου Χριστέ ο Θεός*

ημών ανέτειλε τω κόσμω το φως το της γνώσεως» και ότι όπως οι Μάγοι έτσι και εμείς τον προσκυνούμε «*ως τον ήλιον της Δικαιοσύνης*» και ευρίσκουμε την σωτηρία πιστεύοντες στη «*Μία, Αγία, Καθολική και Αποστολική Εκκλησία*» του Συμβόλου της Πίστεως, στην Ορθόδοξη δηλαδή Εκκλησία; Πόσες εκκλησίες υπάρχουν, και πόσες πίστες, και πόσα βαπτίσματα, μία, ένα ή πολλές και πολλά; Αν δεν είναι μία, η Ορθόδοξη, τότε κάνει λάθος ο Απόστολος Παύλος που λέγει «*Εις Κύριος, μία πίστις, εν βάπτισμα*»(7):
Τα ερωτήματα όμως αυτά τώρα δεν προβληματίζουν, δεν γίνεται κατανοητή ακόμη και η έννοια της αιρέσεως. Έπαυσαν οι άνθρωποι να διακρίνουν μεταξύ ορθού και εσφαλμένου, μεταξύ αληθείας και πλάνης. Το ναρκωτικό του Οικουμενισμού, της νέας αυτής θρησκείας του Αντιχρίστου, της Παναιρέσεως αυτής κατά τον Γέροντα Ιουστίνο Πόποβιτς, διδόμενο κατά μικρές δόσεις επί δεκαετίες και καλυμμένο με ορθοδοξοφανές περικάλυμμα σαν την Ουνία, με παρερμηνευόμενα χωρία της Αγίας Γραφής και των Πατέρων της Εκκλησίας, έχει ναρκώσει τις συνειδήσεις των περισσοτέρων και μάλιστα πολλών κληρικών και θεολόγων. Έχει δημιουργήσει μία φανταστική, ψεύτικη ατμόσφαιρα ειρήνης και ενότητος με τον δήθεν διάλογο της αγάπης, μέσα στην οποία αναπαύονται μακάρια τα πλήθη, που παίρνουν ανυποψίαστα και δωρεάν από τα μέσα ενημέρωσης το χαπάκι της οικουμενιστικής ηρωίνης. Οι δόσεις διαρκώς γίνονται ισχυρότερες· από την απλή συνεργασία σε πρακτικά και κοινωνικά θέματα, από τις δηλώσεις των Ορθοδόξων αντιπροσώπων στα οικουμενιστικά συνέδρια ότι μόνον η Ορθόδοξη Εκκλησία είναι η αληθής Εκκλησία, φθάσαμε στην πλήρη κατεδάφιση των ιερών κανόνων, με απροκάλυπτες και εμφανείς πλέον συμπροσευχές εις τα όμματα αγγέλων και ανθρώπων, εις την διακωμώδηση του φρικτού μυστηρίου της Θείας Ευχαριστίας, μυστηρίου απολύτου εν αληθεία ενότητος, με τους λειτουργικούς ασπασμούς των αιρετικών και τις υπέρ αυτών δεήσεις των διακόνων και τους πολυχρονισμούς των ιεροψαλτών.

3. Τα βήματα του Αθηναγόρα δεν είναι βήματα των Αποστόλων και των Πατέρων

Φαντάζεται κανείς τον Μ. Αθανάσιο να έχει απέναντί του τον Άρειο, στο αντίθρονο, να συμπροσεύχονται και να αλληλοασπάζονται στο «*αγαπήσωμεν αλλήλους*», και ο χορός των ψαλτών να εύχεται υπέρ της μακροημερεύσεως του Αρείου, για να συνεχίζει το αιρετικό καταστροφικό του έργο; Έχει καμμία σχέση η εικόνα, που παρουσιάζει τον Άγιο Νικόλαο να ραπίζει, να χαστουκίζει τον Άρειο, με την εικόνα του πατριάρχου να ασπάζεται τον παναιρετικό πάπα και να θεωρεί ευλογία την παρουσία του; Ποιος έχει δίκαιο, ο άγιος Κοσμάς ο Αιτωλός, που καταράται τον πάπα, ή ο πατριάρχης που τον επαινεί και τον περιπτύσσεται ως αδελφόν; Οι μοναχοί της ερήμου της Παλαιστίνης με ηγέτη τον εορτάζοντα επίσης αυτές τις ημέρες Άγιο Σάββα, που εκράτησαν την Εκκλησία αμόλυντη από την αίρεση του Μονοθελητισμού, ή ο ταλαίπωρος και δυστυχής μοναχός του Αγίου Όρους που συνέθεσεν ύμνους και τροπάρια, για να τιμήσουν την επίσκεψη του αιρετικού πάπα στο Φανάρι; (ΣΗΜ. «ΆΛ. ΟΨ.»: Στην Ανακοίνωση της Ιεράς Κοινότητος του Αγίου

Όρους στις 30/12/2006, δηλ. κατόπιν της συγγραφής του παρόντος άρθρου, διαψεύδεται η πληροφορία ότι τα τροπάρια τα συνέθεσε Αγιορείτης μοναχός). Έχουν αυτοί οι Αγιορείτες καμμία σχέση με τους οσιομάρτυρες Αγιορείτες, που εμαρτύρησαν αντιδρώντες στον φιλοπαπισμό του πατριάρχου Ιωάννου Βέκκου;
Είναι βέβαιο πως η Αγία Ευφημία, της οποίας το σκήνωμα ευρίσκεται στον πατριαρχικό ναό του Αγίου Γεωργίου, και η οποία «*λίαν ηύφρανε τους Ορθοδόξους και κατήσχυνε τους κακοδόξους*» Μονοφυσίτες, δεν ευφραίνεται, αλλά λυπάται με όλα αυτά και συστέλλει την Χάρη της. Το ίδιο ισχύει και για τους Αγίους Γρηγόριο Θεολόγο και Ιωάννη Χρυσόστομο, των οποίων τα λείψανα ασπάσθηκαν ο πατριάρχης και ο πάπας· δεν ευφράνθηκαν, αλλά λυπήθηκαν. Η αποστολική διαδοχή δεν είναι μόνον χρονική διαδοχή στους θρόνους, αλλά είναι και διαδοχή στους τρόπους και στη διδασκαλία· «*και τρόπων μέτοχος και θρόνων διάδοχος*». Διακόπτεται, όταν διακοπεί η συνέχεια της αληθείας, της ορθοδόξου πίστεως. Το μόνο αληθές στις προσφωνήσεις και ομιλίες του πατριάρχου είναι ότι ακολουθεί τα βήματα των προκατόχων του Αθηναγόρου και Δημητρίου. Η ιστορία, όμως, της Εκκλησίας δεν αρχίζει από τον Αθηναγόρα, αλλά έχει οπίσω της δύο χιλιάδων ετών ιστορία αγώνων εναντίον των ετεροθρήσκων και ετεροδόξων και χιλίων διακοσίων περίπου ετών ιστορία αγωνιστών πατριαρχών και ομολογητών, αρχιερέων, ιερέων, μοναχών και λαϊκών εναντίον του Παπισμού, από του Μ. Φωτίου μέχρι σήμερα. Και ασφαλώς οι ορθόδοξοι ακολουθούμε τους αναγνωρισμένους από την διαχρονική συνείδηση της Εκκλησίας Αγίους και Πατέρες και όχι τους αιρετίζοντας και λατινοφρονούντας συγχρόνους πατριάρχας, αρχιεπισκόπους και επισκόπους. Τα βήματα του Αθηναγόρου και του Δημητρίου δεν είναι βήματα των Αποστόλων και των Πατέρων.

4. Γκρεμίζεται ο φράκτης της Ορθοδοξίας. Ακοινώνητοι και αμνημόνευτοι οι επίσκοποι

Αυτά γράφονται εν πλήρει συνειδήσει των ιστορικών όντως στιγμών που ζούμε, από τις αρνητικές και καταστροφικές της Ορθοδοξίας ενέργειες και εκδηλώσεις. Εν πλήρει συνειδήσει επίσης των ευθυνών και των συνεπειών αυτής μας της στάσεως.
Προτιμούμε να διωκόμεθα και να συκοφαντούμεθα, παρά να μένουμε σιωπηλοί και αφωνότεροι ιχθύος μπροστά στην εμφανή κακοποίηση της Ορθοδόξου Πίστεως, να είμαστε με τους Αγίους, παρά να έχουμε την φιλία και την συμπάθεια των φιλοπαπικών και λατινοφρόνων. Περιμένουμε και προσευχόμεθα να ενισχυθεί και με επισκόπους η ορθόδοξη παράταξη, όπως και με δειλιώντες ακόμη και αμφιρρέποντες ιερείς και μοναχούς. Η αλήθεια, πάντως, δεν είναι συνάρτηση αριθμών και ποσών. Οι πολλοί πολλάκις έχουν κάνει ισχυρό το ψεύδος και την πλάνη. Επισημαίνουμε ότι η τηλεοπτική εικόνα της συναντήσεως πατριάρχου και πάπα, οι λειτουργικοί ασπασμοί και πολυχρονισμοί, αφύπνισαν τις συνειδήσεις πολλών οι οποίοι διαπιστώνουν ότι κινδυνεύει πλέον η ακεραιότητα της αλήθειας, ότι οι μνημονευόμενοι στη Θ. Λειτουργία επίσκοποι, ως εγγυητές της εν τη πίστει ενότητος δεν ορθοτομούν τον λόγον της αληθείας, δεν ευρίσκονται σε κοινωνία με τους προ

αυτών Αγίους, αλλά ουσιαστικά είναι ακοινώνητοι, ως κοινωνούντες με τους ακοινωνήτους. Είναι μεγάλη η ευθύνη όσων σιωπούν εν καιρώ κινδυνευούσης πίστεως.
Ο Άγιος Γρηγόριος Παλαμάς, επικρινόμενος από συμμοναστάς του, γιατί άφησε το αγιορειτικό του ησυχαστήριο, την προσευχή και την νήψη, και κατήλθε στη Θεσσαλονίκη, για να αναλάβει τον αγώνα εναντίον του παπικού Βαρλαάμ και των ομοφρόνων του, χαρακτηρίζει ως «ανευλαβή ευλάβεια» την παραίτηση από το να παρουσιάζουμε την δογματική διδασκαλία της Εκκλησίας και να ελέγχουμε την αίρεση και την πλάνη, όπως έπραξαν οι Άγιοι Πατέρες και για τις πιο μικρές κακοδοξίες. Αληθής ευσέβεια είναι να ακολουθούμε όχι αυτούς, που καταστρέφουν τους φράκτες, για να εισέλθουν οι αιρετικοί, αλλά τους θεοφόρους Πατέρας. Αν παραβλέψει κανείς και υποτιμήσει και ενός μόνο Πατρός την διδασκαλία, αδυνατίζει ο φράκτης σε εκείνο το σημείο και εισέρχεται από εκεί όλο το πλήθος των κακοδόξων αιρετικών. Θλίβεται κανείς και σπαράσσει μέχρι βαθέων, αναλογιζόμενος και μόνο την πατριαρχική ρήση, που θεωρεί τους Αγίους Πατέρες, οι οποίοι αγωνίσθηκαν εναντίον του πάπα ως θύματα του Διαβόλου και αξίους της συγχωρήσεως και του ελέους του Θεού (8). Αν όμως, ο Μ. Φώτιος, ο Άγιος Γρηγόριος Παλαμάς, ο Άγιος Μάρκος Ευγενικός, ο Άγιος Κοσμάς ο Αιτωλός, ο Άγιος Νικόδημος Αγιορείτης και πλείστοι άλλοι πολέμιοι των αιρέσεων του Παπισμού, είναι όργανα και θύματα του Διαβόλου, πρέπει να τους διαγράψουμε από τις δέλτους των Αγίων, να καταργήσουμε τις εορτές και τις ακολουθίες, και αντί να επικαλούμεθα τις πρεσβείες και την βοήθειά τους, να τους κάνουμε μνημόσυνα και τρισάγια, για να τους συγχωρήσει ο Θεός. Ο Άγιος Γρηγόριος ο Παλαμάς πάντως λέγει: «*Τοιγαρούν, τούτ' έστιν αληθής ευσέβεια, το μη προς τους θεοφόρους πατέρας αμφισβητείν. Και γαρ των προειρημένων αγίων αι θεολογίαι όρος εισί θεοσεβείας αληθούς και χάραξ, ώσπερ εκάστη τον οιονεί φραγμόν και το περιτείχισμα της ευσεβείας συμπληρούσα, καν περιέλη τις μίαν γουν αυτών, εκείθεν ο της κακονοίας των αιρετικών εσμός εισρυήσεται πολύς*»(9). Χαρακτηρίζει, μάλιστα, όσους σιωπούν και δεν αγωνίζονται εναντίον των αιρέσεων ως τρίτο είδος αθεΐας, ενώ στα δύο πρώτα είδη κατατάσσει τους απίστους και τους αιρετικούς (10). Είναι εύλογη αύτη η εκτίμηση, αν αναλογισθεί κανείς την αξιωματική ρήση, ότι σιωπή σημαίνει συγκατάθεση.

5. Καταφρόνησις των Ιερών Κανόνων. «Ένοχος ένοχον ου ποιεί»

Δεν θα επεκταθούμε τώρα περισσότερο. Είχαμε αποφασίσει εν όψει των Χριστουγέννων να αναστείλουμε τους αγώνες και να περιμένουμε· τα γεγονότα όμως τρέχουν κατεδαφίζεται η ευσέβεια, ακυρώνεται το νόημα της θείας ενανθρωπήσεως, και παρεμποδίζεται το έργο της σωτηρίας. Χριστούγεννα χωρίς αληθινό Χριστό, χωρίς αληθινή πίστη, δεν έχουν κανένα νόημα· καταντούν κοσμική εορτή ευωχίας υλικής και σωματικών απολαύσεων. Σε λίγες ημέρες το σκηνικό θα επαναληφθεί και στη Ρώμη με την εκεί επίσκεψη του αρχιεπισκόπου Χριστοδούλου. Στο επόμενο φύλλο του «Ορθοδόξου Τύπου» θα παρουσιάσουμε ένα συγκλονιστικό θαύμα του εορτάζοντος

αυτές τις ημέρες Αγίου Σπυρίδωνος, πολιούχου Κερκύρας, με το οποίο απέβαλε και απομάκρυνε από τον ναό του, επομένως και από την Ορθόδοξη Εκκλησία, τον πάπα, ως και τα επί του θαύματος σχόλια του Αγίου Αθανασίου του Παρίου. Στη συνέχεια δε με τη βοήθεια, του Θεού και τις πρεσβείες των εναντίον του πάπα αγωνισθέντων, ομολογησάντων και μαρτυρησάντων Αγίων, θα σχολιάσουμε θεολογικά και εκκλησιολογικά όσα έγιναν στο Φανάρι, «*επόμενοι τοις Αγίοις Πατράσι*» και όχι «*τοις βήμασι*» του Αθηναγόρου και του προκατόχου του Μελετίου Μεταξάκη. Θα δείξουμε ότι εκτός των συνηθισμένων ήδη συμπροσευχών, γίνονται και συλλείτουργα, συμμετοχές στο κοινό ποτήριο σε «οικουμενικές» λειτουργίες (11), και απλώς αυτό αποκρύπτεται δεν εμφανίζεται επισήμως, διότι η οικουμενιστική ηρωίνη δεν έχει ναρκώσει ακόμη όλες τις συνειδήσεις, υπάρχουν μερικοί «φανατικοί», που αρνούνται να μετάσχουν στη νάρκωση και αντιδρούν.
Είναι αδιανόητο να επιδιώκουμε την ενότητα με τους αιρετικούς και να αποσχιζόμαστε από τους αδελφούς μας Ορθοδόξους· εκείνους να τους αγκαλιάζουμε, και αυτούς να τους αφορίζουμε και να τους τιμωρούμε. Εμείς παραμένουμε ενωμένοι με την ανά τους αιώνας Εκκλησία των Αγίων, με την Μία, Αγία, Καθολική και Αποστολική Εκκλησία, ως τρόφιμοι και τέκνα της. Αποδεχόμαστε όλα τα δόγματά της, όλους τους ιερούς κανόνες της, όλες τις οικουμενικές και τοπικές συνόδους και αποκρούουμε και αποκηρύσσουμε όλες τις αιρέσεις, παλαιές και νεώτερες, και μεταξύ αυτών τις πάμπολλες του Παπισμού και του Προτεσταντισμού. Όσοι τις δικαιολογούν ως θεολογούμενα, όσοι αναγνωρίζουν τα μυστήρια και την Χάρη των δήθεν αδελφών εκκλησιών, όσοι εσμίκρυναν και εξευτέλισαν την Εκκλησία, συναριθμούντες αυτήν μεταξύ των αιρέσεων, των δήθεν εκκλησιών, αυτοί σχίζουν και διαιρούν τους Ορθοδόξους πιστούς και υπόκεινται στα σχετικά επιτίμια των ιερών κανόνων, που δεν έχουν παλιώσει, ούτε έχουν ακυρωθή, αλλά ίσχυαν, ισχύουν και θα ισχύουν πάντοτε. Η νέα εποχή, η καινή κτίση, άρχισε δια της ενανθρωπήσεως, δια της Γεννήσεως του Χριστού και συνεχίζεται δια των Αποστόλων και των Πατέρων. Δεν την αρχίζουν τώρα οι πατριάρχες και οι αρχιεπίσκοποι, που διακρίνουν τις εποχές και διαιρούν την Εκκλησία, για να αποφύγουν τις συνέπειες της συνεχείας και της ταυτότητος.
Όσοι τολμήσουν να χρησιμοποιήσουν κατά το δοκούν και κατά το συμφέρον κάποιους κανόνες ως κανόνια εναντίον των αγωνιστών και ομολογητών της Ορθοδοξίας, ας σκεφθούν εν πρώτοις ότι είναι εμφανώς και καταφανώς με όσα δημοσίως λέγουν και πράττουν ένοχοι οι ίδιοι πλήθους κανονικών παραβάσεων, και ότι εκτός του ότι «ένοχος ένοχον ου ποιεί», ενεδρεύει σε περίπτωση αδίκων αποφάσεων ο κίνδυνος της ταυτοπαθείας είτε εν ζωή, είτε μετά θάνατον. Μνημονεύουμε ενδεικτικά μερικούς μόνον κανόνες που έχουν πλέον κουρελιασθή από τους παραβαίνοντες: «*Επίσκοπος ή πρεσβύτερος ή διάκονος αιρετικοίς συνευξάμενος μόνον, αφοριζέσθω, ει δε επέτρεψεν αυτοίς ως κληρικοίς ενεργήσαί τι, καθαιρείσθω*» (12). «*Επίσκοπον ή πρεσβύτερον αιρετικών δεξαμένους Βάπτισμα ή θυσίαν, καθαιρείσθαι προστάσσομεν· τις γαρ συμφώνησις Χριστώ προς Βελίαλ; Ή τις μερίς πιστώ μετά απίστου*» (13). «*Περί του μη συγχωρείν τοις αιρετικοίς εισιέναι εις οίκον Θεού,*

επιμένοντας τη αιρέσει» (14). «*Ότι ου δει αιρετικών ευλογίας λαμβάνειν, αίτινές εισιν, αλογίαι μάλλον, ή ευλογίαι*»(15). «*Ότι ου δει αιρετικοίς ή σχισματικοίς συνεύχεσθαι*» (16). «*Ασπασίως τους θείους κανόνας ενστερνιζόμεθα και ολόκληρον την αυτών διαταγήν και ασάλευτον κρατύνομεν, των εκτεθέντων υπό των σαλπίγγων του Πνεύματος πανευφήμων Αποστόλων, των τε εξ αγίων Οικουμενικών Συνόδων και των τοπικών συναθροισθεισών επί εκδόσει τοιούτων διαταγμάτων και των Αγίων Πατέρων ημών εξ ενός γαρ άπαντες και του αυτού Πνεύματος αυγασθέντες, ώρισαν τα συμφέροντα· και ους μεν τω αναθέματι παραπέμπουσι αναθεματίζομεν, ους δε τη καθαιρέσει, και ημείς καθαιρούμεν, ους δε τω αφορισμώ, και ημείς αφορίζομεν, ους δε επιτιμίω παραδιδόασι και ημείς ωσαύτως υποβάλλομεν*»(17).

Παραπομπαί:

1. Βλ. ΒΕΠΕΣ 33, 199.
2. Το πλήρες κείμενο της Δηλώσεως - Ομολογίας, βλ. στο περιοδικό «*Άγιος Αγαθάγγελος Εσφιγμενίτης*», τεύχος 204, Ιούλιος - Αύγουστος 2004, σελ. 35 και στο περιοδικό «*Θεοδρομία*» 8 (2006) 387 - 388.
3. Ιω. 21, 16.
4. Ματθ. 16, 23.
5. Ματθ. 4, 1-11.
6. Β' Κορ. 6, 14. Κανών ΜΣΤ' Αγίων Αποστόλων: «*Επίσκοπον ή πρεσβύτερον, αιρετικών δεξαμένους Βάπτισμα ή θυσίαν, καθαιρείσθαι προστάσσομεν. Τις γαρ συμφώνησις Χριστώ προς Βελίαρ; Ή τις μερίς πιστώ μετά απίστου;*».
7. Εφ. 4, 5.
8. Βλ. «*Εκκλησιαστική Αλήθεια*» (16-2-1998): «*Η μετάνοια ημών δια το παρελθόν είναι απαραίτητος. Δεν πρέπει να σπαταλήσωμεν τον χρόνον εις αναζήτησιν ευθυνών. Οι κληροδοτήσαντες εις ημάς την διάσπασιν προπάτορες ημών υπήρξαν ατυχή θύματα του αρχεκάκου όφεως και ευρίσκονται ήδη εις χείρας του δικαιοκρίτου Θεού. Αιτούμεθα υπέρ αυτών το έλεος του Θεού, αλλά οφείλομεν ενώπιον αυτού, όπως επανορθώσωμεν τα σφάλματα εκείνων*». Η φρικτή αυτή δήλωση προκάλεσε δικαιολογημένα έγγραφη αντίδραση του Αγίου Όρους. Οι πατριαρχικές εξηγήσεις και ερμηνείες δεν είναι καθόλου πειστικές. Χρειαζόταν αναγνώριση του λάθους και αίτηση συγγνώμης από τους Αγίους και από το ορθόδοξο πλήρωμα.
9. Προς τον ευλαβέστατον εν μοναχοίς κυρ Διονύσιον 5, εν **Π. Χρήστου**, *Γρηγορίου Παλαμά Συγγράμματα*. Θεσσαλονίκη 1966, τόμ. 2, σελ. 486.
10. Αυτόθι, σελ. 482. Τα δύο άλλα είδη αθεΐας είναι η απιστία και η αίρεση, όπως αναπτύσσει στο εν λόγω έργο.
11. Είναι συγκλονιστική η περιγραφή «οικουμενικής» λειτουργίας στη Σύρο, από τον καθηγητή Κ. Μπέη, και τώρα κληρικό της Ιεράς Μητροπόλεως Νικοπόλεως και Πρεβέζης, ο οποίος εν χαρά και καυχήσει περιγράφει αυτήν την καταλυτική των Ιερών Κανόνων και της Πατερικής Παραδόσεως εμπειρία. Βλ. **Αθ. Σακαρέλλου**, «*Η*

Νέα Εποχή», εν «Ορθόδοξος Τύπος», φύλ. 1667, 1 Δεκεμβρίου 2006, σελ. 3: «*Όταν ήλθε η στιγμή να απαγγελθεί το "Πιστεύω", ο καθολικός επίσκοπος κάλεσε όλους τους πιστούς, αδιάκριτα από δόγματα, να το απαγγείλουν κατά το αρχικό τυπικό της συνόδου της Νίκαιας, δίχως το φιλιόκβε. Και όταν ήλθε η ώρα της θείας κοινωνίας, εμβάπτιζε την όστια στο δισκοπότηρο με τον οίνο, έτσι ώστε κατά το λόγο του μεγάλου Αθηναγόρα να μπορούμε όλοι να κοινωνήσουμε από το ίδιο δισκοπότηρο. Και κοινωνήσαμε. Καθολικοί, ορθόδοξοι και διαμαρτυρόμενοι. Από το κοινό δισκοπότηρο της κοινής πίστης. Δίχως σύνορα και δίχως μισαλλόδοξες προ-καταλήψεις*». Δεν αμφιβάλλουμε για τις νομικές γνώσεις του καθηγητού, αν και θα περιμέναμε περισσότερη ευαισθησία απέναντι των κανόνων δικαίου της Εκκλησίας, για των οποίων την καταπάτηση καυχάται. Η άγνοια πάντως στοιχειωδών λειτουργικών όρων, που μαθαίνουν οι πρωτοετείς φοιτηταί της Θεολογικής Σχολής, όπως προκύπτει από αυτό και μόνο το απόσπασμα, συνηγορεί ότι πρέπει να μη είναι τόσο βέβαιος για τις θεολογικές θέσεις που εκφράζει (π.χ. τυπικό της συνόδου της Νίκαιας, δισκοπότηρο κ.ά.)

12. Κανών ΜΕ' Αγίων Αποστόλων.
13. Κανών ΜΣΤ΄ Αγίων Αποστόλων.
14. Κανών ΣΤ΄ εν Λαοδικεία Συνόδου.
15. Κανών ΛΒ' εν Λαοδικεία Συνόδου.
16. Κανών ΛΓ εν Λαοδικεία Συνόδου.
17. Κανών Α' της εν Νικαία Ζ' Οικουμενικής Συνόδου.

Διαβάστε περισσότερα άρθρα του π. Θεοδώρου πατώντας εδώ

(Πηγή: Εφημερίδα «Ορθόδοξος Τύπος», 22 ΔΕΚ 2006)